

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

14.6.11

ת"א 25509-06 ורגן נ' אסותא מרכזים רפואיים ואח'

בפני כב' השופטת בלהה טולקובסקי

תובע ניר ורגן

נגד

נתבעת אסותא מרכזים רפואיים בע"מ

נגד

צד ג' כלל חברה לבטוח בע"מ

פסק דין

- 1 מבוא
- 2
- 3 1. התובע, יליד 1957, עבד כאח מעשי בבית חולים אסותא (להלן: "ביה"ח"), משנת 1982 ועד
- 4 שנת 2001.
- 5 לטענת התובע, כתוצאה מעבודתו, נגרמה לו פגיעה מתמשכת ומצטברת בעמוד השדרה -
- 6 מיקרוטראומה, עד אשר ביום 1.2.01, סבל התקף גב חריף, מלווה בהקרנה לרגל ימין,
- 7 חולשה בבוחן ימין וקושי במתן שתן. בבדיקות CT ו-MRI מיום 2.2.01, אובחנה פריצת
- 8 דיסק בחוליות L4-L5, עם לחץ על הדורה. התובע אושפז בביה"ח ונותח בגבו.
- 9
- 10 הנתבעת הינה המנהלת והמחזיקה בביה"ח ומי שהיתה מעבידתו של התובע.
- 11
- 12 הנתבעת הגישה הודעת צד ג', כנגד כלל חברה לביטוח בע"מ (להלן: "כלל"), באמצעותה
- 13 בוטחה בביטוח חבות מעבידים בחלק מהתקופה הרלבנטית.
- 14
- 15 הנתבעת טוענת כי דין התביעה להדחות מחמת התיישנות. לחלופין, טוענת הנתבעת, להעדר
- 16 קשר סיבתי, עובדתי ו/או משפטי, בין מצבו של התובע לבין עבודתו בביה"ח ולהעדר
- 17 אחריות בנוזקין, ככל שיקבע שיש קשר סיבתי בין מצבו של התובע לבין עבודתו.
- 18
- 19 **טענות ההתיישנות**
- 20 2. הנתבעת טענה בכתב הגנתה להתיישנות התביעה וחזרה על טענתה זו במסגרת תגובתה
- 21 לבקשה לתיקון התביעה. בהחלטתי מיום 10.4.08, התרתי תיקון התביעה על דרך של תיקון
- 22 שם הנתבע וצינתי כי הטענות בדבר מועד ארוע הנוזק ו/או מועד התגבשותו, חینן שאלות
- 23 עובדתיות ו/או רפואיות, הטענות ברור עובדתי ושמיעת ראיות ועל כן, תידונה בסיום
- 24 ההליכים.
- 25

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

14.6.11

ת"א 25509-06 ורגן נ' אסותא מרכזים רפואיים ואח'

3. התובע טוען כי יש לראות ביום 1.2.01, כמועד ארוע הנזק ולחלופין כמועד גילוי כד שיש למנות תקופת ההתיישנות ממועד זה. התובע מוסיף וטוען כי כתוצאה מאופי העבודה והמאמץ הפיזי המתמשך הכרוך בה, סבל מנזק סמוי אשר התפרץ באחת והתגלה רק ביום 1.2.01.
4. התובע מציין כי טרם המועד האמור, היה אדם פעיל, בריא ודינמי ולמעט ארועים קצרים של מחושי גב אשר חלפו כלעומת שבאו ולא דרשו התערבות רפואית, לא סבל מבעיות או כאבי גב. התובע ציין בתצהירו כי: "... החל משנת 1999 ובמהלך שנת 2000, שמתי לב כי עוצמת המחוסים הולכת וגוברת. במהלך המשמרות בבית החולים, חשתי לעתים כאב בגבי, בעיקר לאחר ביצוע פעולות שדרשו הפעלת מאמץ פיזי...". התובע הוסיף וציין כי לא התלונן בפני איש אודות כאבי גב והמשיך בביצוע עבודתו וכי רק בדיעבד הבין שמצבו הלך והתדרדר עד שהגיע לכדי הכאבים החזקים שתקפו אותו ב- 1.2.01 (סעיף 10 לתצהירו, ת/1).
4. התובע ציין בתצהירו כי בשנת 1992, פנה פעם אחת ויחידה, לטיפול רפואי בעקבות כאבי גב והופנה לבדיקת CT שנמצאה תקינה. התובע ציין כי לאחר מכן, חזר לעבודה מלאה ועד ליום 1.2.01, לא נזקק לימי מחלה בגין כאבי גב.
5. התובע נשאל בחקירתו הנגדית באשר לבדיקת ה-CT שביצע בשנת 1992 וכאבי הגב מהם סבל והשיב: "זה חד פעמי. באופן חד פעמי היו לי כאבים בעמוד השדרה, אינני זוכר... אני לא החסרתי יום עבודה אחד עשרים שנה" (עמ' 38 לפרוטוקול). בהמשך עדותו, אישר התובע כי סבל מכאבי גב שהחמירו במשך השנים. יצוין כי התובע העיד לאחר שנשמעה עדות המומחה הרפואי מטעם בית המשפט, פרופ' ליברגל, וציין כי כדברי המומחה ביחס להתנהלות סגל רפואי, נטל תרופות לשיכוך כאבים שכן עמד לרשותו "ארון תרופות", וכדבריו: "...אפשר להגיד שהיה כל הזמן. זה החמיר במשך השנים. אבל כל השנים היו כאבים, וכמו שהוא (המומחה הרפואי - ב.ט.) אמר: התא של התרופות היה מולי. אופטלגין, וולטרן.
- ש. והכאבים, אתה היית משוכנע שהם כתוצאה מהעבודה הפיזית שאתה עושה.
ת. בוודאי. היה מד - בימים שהיו קשים יותר הם היו חזקים יותר. לא היה צריך להיות פרופסור בשביל זה.
- ש. ואז, באיזשהו שלב, ב-92, הלכת לעשות סי-טי. נכון? מה קרה אחרי זה?
ת. עבודה. חיים.
- ש. המשכת.
- ת. כן. כולל כאבים, אבל לא, לא דברים שהלכתי בעטיים לרופא. לקחתי אנלגטיקה על דעת עצמי במחלקה" (עמ' 38 לפרוטוקול).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

14.6.11

ת"א 25509-06 ורגן נ' אסותא מרכזים רפואיים ואח'

6. הנתבעת טוענת כי מדבריו האמורים של התובע, עולה כי הנזק אינו פריצת הדיסק שאובחנה ביום 1.2.01 אלא תחלואת הגב ממנה סבל התובע משך שנים רבות, לפחות משנת 1992 ועל כן יש לראות בתביעה כתביעה שהתיישנה. הנתבעת מוסיפה ומפנה לתצהיר עדות ראשית שניתן על ידי התובע במסגרת תביעה שהגיש כנגד המוסד לביטוח לאומי (להלן: "המל"ל"), להכרה בתחלואת הגב כפגיעה בעבודה, שם הצהיר כדלקמן: "עד שנת 1992 לא סבלתי מכאבי גב. בשנה זו עקב גל פתאומי של כאבי גב תחתון נשלחתי לבצע בדיקת CT של עמ"ש מותני שפורש כתקין. מדי פעם סבלתי מכאבי גב נסבלים שהיו מתגברים בימים בהם עבדתי קשה במיוחד אולם הכאבים לא הצריכו טיפול רפואי...". הנתבעת טוענת כי גרסתו של התובע בהליכים בתביעה דנן, סוטה מהגרסה שנמסרה על ידו במסגרת החליטים שנוהלו בבית הדין לעבודה, כמו גם מעדותו בחקירה נגדית במסגרתה אישר כי סבל משך שנים מכאבי גב. לטענת הנתבעת מהתצהיר שניתן על ידי התובע במסגרת הדיון בבית הדין לעבודה, עולה כי נקודת הזמן שהתובע עצמו ראה כנקודת תפנית ביחס למצב גבו, היתה שנת 1992 ועל כן, יש למנות את תקופת ההתיישנות החל ממועד זה.
7. סעיף 89 לפקודת הנוזיקין [נוסח חדש] (להלן: "פקודת הנוזיקין" או "הפקודה"), קובע הוראת ההתיישנות מיוחדת כדלקמן:
- "(1) מקום שעילת התובענה היא מעשה או מחדל - היום שבו אירע אותו מעשה או מחדל; היה המעשה או המחדל נמשך והולך - היום שבו חדל;
- (2) מקום שעילת התובענה היא נזק שנגרם על ידי מעשה או מחדל - היום שבו אירע אותו נזק; לא נתגלה הנזק ביום שאירע - היום שבו נתגלה הנזק, אלא שבמקרה אחרון זה תתיישן התובענה אם לא הוגשה תוך עשר שנים מיום אירוע הנזק" - מכאן שביחס לעולות בהן הנזק מהווה יסוד מיסודות העוולה, מאמץ סעיף 89 לפקודה את "כלל הגילוי", שנועד להאריך את תקופת ההתיישנות ביחס לנזק סמוי הנסתר מן העין מחד ומאידך, מגביל את התקופה במסגרתה ניתן יהא להגיש תביעה בגין אותו נזק, לעשר שנים מיום אירועו.
8. ב"כ הצדדים התייחסו בסיכומיהם לשאלת היחס בין הוראת סעיף 89 לפקודה, לסעיף 8 לחוק ההתיישנות, התשי"ח-1958 (להלן: "חוק ההתיישנות"), הקובע בעניין התיישנות שלא מדעת כי מקום בו "נעלמו מן התובע העובדות המהוות את עילת התובענה מסיבות שלא היו תלויות בו, ושאלן בזהירות סבירה לא יכול היה למנוע אותן, תתחיל תקופת ההתיישנות ביום שבו נודעו לתובע עובדות אלה".
- בע"א 1254/99 המאירי נ' הכשרת הישוב חברה לביטוח בע"מ, פ"ד (2) 535 (2000) (להלן: "פרשת המאירי"), נפסק כי מקום בו מדובר בעוולה שהנזק הינו אחד מיסודותיה, תחול על סוגיית הגילוי המאוחר של הנזק הוראת סעיף 89 לפקודת הנוזיקין, בעוד שכלל הגילוי המאוחר, הקבוע בסעיף 8 לחוק ההתיישנות, אינו מתייחס לנזק, אלא לרכיבים אחרים של

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

14.6.11

ת"א 25509-06 ורגן נ' אסותא מרכזים רפואיים ואח'

- 1 עילת התביעה. כפועל יוצא, יש להבחין בין שאלת גילוי הנזק, עליה תחול הוראת סעיף 89
2 (2) לפקודה לבין יתר רכיבי העוולה, לרבות שאלת הקשר הסיבתי בין מעשה העוולה לבין
3 הנזק, אשר על מועד גילויים ניתן להחיל את כלל ההתיישנות שלא מדעת, הקבוע בסעיף 8
4 לחוק ההתיישנות.
- 5 בע"א 2206/08 סיגמן נ' חברת דובק בע"מ (לא פורסם, 11.7.00) (להלן: "פרשת סיגמן"),
6 חזר בית המשפט העליון וקבע כי: "כאשר מדובר בעוולת נזיקין המתבססת על נזק, מועד
7 גילוי של הנזק והשפעתו על תחילת מרוץ ההתיישנות מוכרע על פי האמור בסעיף 89 (2)
8 לפקודה. לעומת זאת ביחס למרכיבים אחרים בעילת התביעה שאינם מרכיב הנזק, חל כלל
9 "ההתיישנות שלא מדעת" בחוק ההתיישנות על פי סעיף 8 לחוק. משמעות הדבר היא כי
10 גילוי מאוחר של מרכיבי עילת התובענה בנזיקין, הקשורים במעשה האדם או במרכיב
11 הקשר הסיבתי בין האשם לנזק, נבחן על פי אמות המידה שבסעיף 8 לחוק ההתיישנות".
12
- 13 9. בעניינו, מתמקדת המחלוקת בשאלת מועד גילוי הנזק - דהיינו, נקודת הזמן ממנה מתחיל
14 מרוץ ההתיישנות. בשלב השני, יש לבחון מתי ארע הנזק וזאת לצורך קביעת מחסום הזמן
15 הקבוע בסעיף 89 (2) לפקודה, כגבול עליון של תקופת ההתיישנות - עשר שנים ממועד ארוע
16 הנזק.
17
- 18 10. הלכה היא כי מועד גילוי הנזק, ממנו מתחיל מניין תקופת ההתיישנות, על פי סעיף 89 (2)
19 לפקודה, אינו מתייחס לנקודת הזמן בו הנזק התגבש והתגלה במלוא היקפו. בעניין זה
20 נפסק בע"א 165/83 בורכיס נ' דיור לעולה בע"מ, פ"ד לח (4) 554 (1984), כי: "התגלות הנזק
21 תחל את ההתיישנות, אם הניזוק כאדם סביר, היה בנסיבות העניין כולו מגיש תביעה
22 בגינו. אם לעומת זאת הנזק בהתגלותו הוא נזק של 'מה בכך' אשר 'אדם בר-דעת ומזג-
23 רגיל לא היה בא בנסיבות הנתונות בתלונה על כך'... כי אז אין לראות בהתגלות זו, כמועד
24 תחילת ההתיישנות, ויש לדחות אותו מועד עד להתגלותו של אותו נזק, שאדם סביר היה
25 תובע בנסיבות העניין כולו בגינו". מכאן שאין להמתין לגיבוש הנזק במלוא היקפו, כדי
26 להתחיל את מניין תקופת ההתיישנות מחד ומאידך, אין די בגילוי של נזק של מה בכך, כדי
27 להצביע על תחילת מרוץ ההתיישנות, כן ראה לעניין זה פסה"ד בפרשת המאירי וע"א
28 702/86 איטונג בטרומ (אינווג) בע"מ נ' בן הרוש, פ"ד מד (1) 160 (1989).
29
- 30 11. השאלה מהו הנזק שגילוי מתחיל את מרוץ ההתיישנות, קשורה בטבורה לשאלה האם יש
31 להפעיל בעניין זה מבחן סובייקטיבי - מועד גילוי הנזק לניזוק עצמו או מבחן אובייקטיבי -
32 מועד בו הנזק התגלה "לעין המדע" ואשר הניזוק יכול היה לגלותו במאמץ סביר. שאלה זו
33 הוכרעה בפסק הדין בפרשת סיגמן, שם נפסק בדעת הרוב מפי כב' השופטת פרוקציה כי:
34 "... פרשנות תכליתית מביאה לתוצאה כי עניין גילוי מאוחר של הנזק בעוולת הנזיקין,
35 הנשלט על ידי סעיף 89 (2) לפקודה, מובנה אף הוא - בדומה להתיישנות שלא מדעת על פי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

14.6.11

ת"א 25509-06 ורגן נ' אסותא מרכזים רפואיים ואח'

- 1 סעיף 8 לחוק ההתיישנות - בקיום מבחן אובייקטיבי, המחייב לצורך טענת גילוי מאוחר
2 נקיטת אמצעים סבירים על ידי התובע לגילוי עובדות המצויות "בכח" אם לא בפועל
3 בידיעתו".
4
5 יישום הכללים האמורים לענייננו מוביל למסקנה כי לא ניתן לקבל טענת הנתבעת כי הנוק
6 התגלה בשנת 1992, שכן עדותו של התובע, כי בשנת 1992 פנה פעם אחת ויחיד לבדיקה
7 לטיפול רפואי בעקבות גל של כאבי גב - לא נסתרה.
8 הנתבעת צרפה לתיק המוצגים מטעמה דפים מתיקו הרפואי של התובע בקופת החולים ואין
9 בנמצא רישומים על תלונות או פניות לטיפול רפואי בגין כאבי גב, למעט אותו רישום בודד
10 מיום 9.8.92, בדבר LBP - כאב גב תחתון והפניה ל-CT עמ"ש מותני.
11 בדיקת ה-CT מיום 11.8.92, פורשה כתקינה ולאחר אפיזודה זו של כאבי גב, התובע שב
12 לעבודתו, ללא כל מגבלה. מעבר לכך שבתיק הרפואי לא נמצא רישום כלשהו המעיד על פניה
13 נוספת לטיפול רפואי בגין כאבי גב, עד ליום 1.2.01, הרי שהתובע לא נעדר מעבודתו, לא
14 ניתנו לו ימי מחלה ולא הוטלה כל הגבלה על עבודתו בגין בעיות או כאבי גב, במהלך
15 התקופה האמורה ועד ליום 1.2.01.
16 המומחה הרפואי, פרופ' ליברגל, נשאל בחקירתו הנגדית, שאלה היפוטטית, על פיה אם
17 התובע היה פונה לטיפול רפואי, עובר לחתקף כאבי הגב משנת 2001, האם ניתן היה לגלות
18 שהמצב הניווני מתקדם ואולי להציע טיפול או המנועות מפעולות מסויימות ועל כך השיב:
19 "יש פעד גדול בין ממצאי הדמיה וקליניקה. הדבר העיקרי או סימפטומים. אני לא חושב
20 שהיו ממצאי הדמיה כאלה שהיה צריך לאסור עליו בצורה חריפה לעשות משהו..." (עמ'
21 לפרוטוקול).
22 התובע הודה אמנם בחקירתו הנגדית כי סבל במשך השנים מכאבי גב. יחד עם זאת, מדובר
23 במיחושים וכאבים שנפתרו בנטילת תרופות לשיכוך כאבים, שאין דורשות מרשם רופא
24 (וחזקה על הנתבעת שהתובע לא יכול היה ליטול באופן חופשי מארון התרופות, תרופות
25 נרקוטיות הדורשות מרשם רופא).
26 בנסיבות אלה נראה כי התקף כאבי הגב משנת 1992, בעקבותיו בוצעה בדיקת ה-CT מיום
27 11.8.92, אשר פורשה כתקינה, היה בגדר אפיזודה חולפת שלאחריה התובע לא המשיך
28 להתלונן על כאבי גב ואף חזר לעבודה מלאה וסדירה, ללא כל מגבלה. משכך נראה, כי ניתן
29 להגדיר את התקף כאבי גב משנת 1992, כעניין של "מה בכך". עוד יצוין, כי איש
30 מהמומחים לרבות ד"ר ולן, המומחה מטעם הנתבעת, לא טען כי על פי תוצאות בדיקת ה-
31 CT, יש לקבוע שהתובע סבל מנכות כלשהי, בשנת 1992. כאבי גב ספורדיים הינה תופעה
32 שכיחה ממנה סובלת מרבית האוכלוסייה, לפיכך, משהתובע המשיך בעבודה מלאה, ללא
33 היעדרויות כלשהן, ללא מגבלות וללא פניה לבדיקה או טיפול רפואי, יש לראות באותם
34 כאבי גב שהתובע חווה בקיומם, אך לא נזקק לטיפול רפואי בגינם, כנוק של מה בכך, אשר
35 אינו עולה כדי נכות ואשר אדם סביר לא היה מגיש תביעה בגינו.

5 מתוך 20

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

14.6.11

ת"א 25509-06 ורגן נ' אסותא מרכזים רפואיים ואח'

13. זאת ועוד, להבדיל מהנסיבות שנדונו בפרשת סיגמן, שם דובר בניזוק שנבדק ואובחן כסובל ממחלת ריאות שנים רבות עובר להגשת התביעה, הרי בענייננו לא ניתן לראות בתובע אשר לא פנה לבדיקה או טיפול רפואי ולא נעדר מעבודתו, כמי שהיה מודע לכך שהינו סובל מנכות בגין פגיעה בגב.
14. מחנימוקים האמורים, ראיתי לקבוע כי יש לראות בהתקף החריף של כאב הגב, מיום 1.2.01, כמועד גילוי הנזק. אשר לשלב הבדיקה השני הנדרש על פי סעיף 89 (2) לפקודה - בענייננו, נראה כי אין תחולה ל"מחסום עשר השנים", שכן אין מדובר בארוע תאונתי, אלא בנזק מתמשך, הנובע מתנאי ואופי עבודתו של התובע כאח מעשי. בעניין זה קובעת הרישא להוראת סעיף 89 (2) לפקודה כי "מקום שעילת התובענה היא מעשה או מחדל - היום שבו ארע המעשה או המחדל, היה המעשה או המחדל נמשך והולך - היום שבו חדל". התובע עבד עד סמוך ליום 1.2.01, אז התערר בבוקר כשהוא סובל מהתקף גב חריף. בנסיבות אלה, יש לראות במועד ארוע הנזק כחופף למועד גילוי, ביום 1.2.01 ומכאן שהתביעה לא התיישנה במועד הגשתה.
- מהות הפגיעה - המהלך הרפואי
15. בבוקרו של יום 1.2.01, שהיה יום חופש מהעבודה, חש התובע כאב עז בגב התחתון, אשר הופיע יחד עם הקרנה לרגל ימין, חולשה בבוחן ימין וקושי במתן שתן.
- בבדיקות CT ו-MRI שבוצעו ביום 2.2.01, אובחנה פריצת דיסק L4-L5, עם לחץ על הדורה והיצרות ניכרת של התעלה. התובע אושפז בבית החולים ועבר ניתוח לחוצאת הדיסק במרווח L4-L5 והרחבת הנקב הבין-חוליית בגובה זה. במהלך תקופת החלמה ובעקבות החמרה בכאבים, הופנה התובע לביצוע בדיקת MRI נוספת, בה אובחן בלט דיסק גדול בגובה L4-L5 עם לחץ על קדמת השק. התובע אושפז בשנית, ביום 20.2.01 ועבר ניתוח נוסף לכריתת פריצת דיסק חוזרת.
- ביום 28.2.01, אושפז התובע בבית חולים איכילוב, בגין זיהום באזור הניתוח וטופל באנטיביוטיקה תוך ורידית, במשך 20 יום.
- בתום תקופת המחלה, ביום 1.4.01, חזר התובע לעבודתו בבית החולים, אך עקב כאבים לא יכול היה להמשיך בעבודתו ועל כן יצא לחופשת מחלה, מספטמבר 2001 ועד מועד הפסקת עבודתו בבית החולים, ביום 31.5.02.
- ביום 10.9.01, התובע עבר ניתוח שלישי, במהלכו בוצעה לאמינקוטומיה רחבה בגובה L4-L5, הפרדת צלקת ושחרור לחץ על השק הדורלי. כן בוצע קיבוע של חוליות L4-L5, על ידי שתל עצם וקיבוע בין חוליית.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

14.6.11

ת"א 25509-06 ורגן נ' אסותא מרכזים רפואיים ואח'

- 1 עקב החמרה בכאבים, עבר התובע ביום 29.7.02, ניתוח רביעי לצורך הוצאת השתלים.
- 2 לאחר הניתוח התפתח זיהום והתובע אושפז בבית החולים ביום 12.8.02, לצורך טיפול
- 3 אנטיביוטי תוך ורידי.
- 4 ביום 2.2.03, התובע אושפז בבית חולים איכילוב, עקב החמרה בכאבים וחשד לזיהום חוזר.
- 5 התובע שוחרר מאשפוז יום, ביום 7.2.03, עם הוראה להמשיך טיפול אנטיביוטי תוך ורידי.
- 6
- 7 **שאלת הקשר הסיבתי - האם נגרמה לתובע נכות כתוצאה מעבודתו?**
- 8 16. התובע תאר את עבודתו כדלקמן: "במסגרת עבודתי במחלקה בבית החולים, ומאחר
- 9 ושמשתי כאח מעשי, (להבדיל מאח מוסמך), נדרשתי לבצע את המטלות הבאות:
- 10 א. סידור החולים במיטתם ורחיצתם לאחר ניתוחים - במיוחד חולים גברים, חולים
- 11 המוגבלים בניידותם מכל סיבה שהיא וחולים אשר הינם כבדי משקל.
- 12 ב. העלאת והורדת החולים ממיטתם לכורסא ו/או לשירותים ו/או לצורך נידום
- 13 ושינועם במסגרת הטיפול הפיזיותרפי. תפקידי כלל ליווי החולים וסיועם ברחצה,
- 14 בין היתר ולעיתים נאלצתי אף להרים חולים אשר החליקו ונפלו במקלחת ו/או
- 15 בשירותים.
- 16 ג. רחצת חולים בשל אי מסוגלותם להתנייד באופן עצמאי.
- 17 ד. ביצוע שינויי תנוחה לחולים המרותקים למיטתם ואינם מסוגלים ו/או אינם
- 18 מורשים מבחינה רפואית לרדת ממנה.
- 19 ה. חלוקת אוכל והאכלת אלו מבין החולים אשר אינם מסוגלים לאכול באופן עצמאי.
- 20 ו. קבלת חולים והכנתם לניתוחים השונים.
- 21 ז. סידור המחלקה וסידור מלאי ציוד מתכלה פריקת ארגזים רבים של תרופות
- 22 ונחלים.
- 23 ח. סיוע בחלוקת תרופות" (סעיף 4 לתצהיר, ת/1).
- 24
- 25 17. התובע הוסיף וציין בתצהירו כי עבד בעיקר במשמרת בוקר, שהינה המשמרת הפעילה
- 26 והעמוסה ביותר וכי במרבית המקרים היה חגבר היחיד במחלקה לפיכך נתבקש לבצע את
- 27 העבודות הקשות ואף נקרא לסייע בהרמת חולים, לרבות חולים בעלי משקל רב, גם
- 28 במחלקות אחרות ומעולם לא סרב. התובע הוסיף וציין כי במשך כל שנות עבודתו, לא היה
- 29 בביה"ח ציוד עזר להרמת חולים וכי הוא נאלץ להרים חולים בעלי משקל הזקוקים לעזרה
- 30 ואינם יכולים לסייע בנשיאת משקל גופם, ללא כל אמצעי עזר. התובע הוסיף והעיד כי בשל
- 31 חוסר כח אדם ובשל היותו רווק, התבקש פעמים רבות לעבוד משמרות כפולות וגם לכך לא
- 32 יכול היה לסרב.
- 33
- 34 18. התובע תמך תביעתו בחוות דעתו של ד"ר רוטמן זיגמונד, אשר תאר את אופי העבודה כאח
- 35 מעשי וציין כי "קשה להימנע מתנוחה לא פיזיולוגית ומהרגשת לחץ בגב התחתון בזמן

7 מתוך 20

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

14.6.11

ת"א 25509-06 ורגן נ' אסותא מרכזים רפואיים ואח'

- 1 הרמת חולה, בעיקר כשהפעולה מתבצעת ללא עזרה מספקת. דברים אלו, לפי הספרות
- 2 המקצועית, מגבירים את הסיכון לחלות מחלת דיסק מותני... אין צורך בארוע טראומטי
- 3 מסויים חד פעמי בכדי להכיר בקשר הסיבתי שבין תנאי עבודתו... למחלת הדיסק המותני
- 4 מכיוון שהתפתחות מחלת הדיסק והיחלשותו התרחש על בסיס של לחצים חוזרים,
- 5 ממושכים ומצטברים בזמן העבודה". ד"ר רוטמן העריך את נכותו של התובע בשיעור של
- 6 30%, בגין מגבלה קשה בתנועות עמוד השדרה המותני ו- 10% נכות נוספים עקב חולשה
- 7 ברגל ימין וקבע כי אינו כשיר לעסוק בעבודתו כאח מעשי באופן מוחלט.
- 8
- 9 מטעם הנתבעת וצד ג', הוגשה חוות דעתו של ד"ר גד ולן. ד"ר ולן ציין בחוות דעתו כי "בעת
- 10 קרות האירוע הנטען ביום 1.2.01 היה מר ורגן כבן 44, ובעשור ה- 5 לחיים מחלה ניוונית
- 11 בע"ש מותני ופריצת דיסק הם ממצא שכיח ללא קשר לתנאי העבודה או העיסוק.
- 12 עבודתו של מר ורגן כאח סיעודי, כפי שתואר אותה בפני, הינה העבודה השגרתית אותה
- 13 נדרש לבצע כל אח במסגרת עבודתו ולא הובא בפני כי אירע במהלך עבודתו אירוע חריג
- 14 כלשהו שיש בו כדי לגרום לפריצת דיסק L4-5.
- 15 מצבו הרפואי של מר ורגן כיום הוא תולדת אירוע פריצת הדיסק L4-5 מימין, אירוע חד זה
- 16 קרה בעת שהיה מר ורגן בביתו ללא קשר לעבודתו, ובשל כך נותח בהמשך 4 פעמים ובוצע
- 17 קיבוע עמוד השדרה המותני, בגינו קיימת כיום הגבלה קשה בתנועות עמוד השדרה
- 18 המותני.
- 19 מיקרוטראומה לעמוד השדרה גורמת למחלה ניוונית מואצת של הדיסקות הבין חוליתיות,
- 20 מחלה המתבטאת בהפחתת ההידרציה של הדיסקות ונראית ב- MRI של מר ורגן רק
- 21 בגובה L5-S1. מחלה ניוונית זו, בגובה אחד בלבד, אין בה כדי להסביר את ההגבלה
- 22 הקשה בתנועות שנמצאה בבדיקת ד"ר רוטמן ובבדיקתי.
- 23 לא קיימת כיום בספרות הרפואית עבודת מחקר המצביעה על כך שמי שלוקה במחלה
- 24 ניוונית של הדיסקה הבין חוליתית מצוי בסיכון גבוה יותר לפריצת דיסק, לעומת מי שאין
- 25 לו מחלה בדיסקות הבין חוליתיות".
- 26 ד"ר ולן חלק על הקשר הסיבתי בין מצבו של התובע לבין עבודתו והעריך את נכותו של
- 27 התובע בשיעור של 30%, בגין מגבלה בתנועות עמוד השדרה. ד"ר ולן הוסיף וציין, כי אין
- 28 מקום לקביעת נכות נוספת בגין חולשת הרגל, שכן לפי תקנה 37 10 (ב) לתקנות הביטוח
- 29 הלאומי (קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה) תשט"ז - 1956 (להלן: "תקנות המל"ל"), אין
- 30 לקבוע נכות נוירולוגית בגין מחלת הדיסקה הבין חוליתית, מקום בו נקבעה נכות בגין
- 31 הגבלה בתנועות עמוד השדרה.
- 32
- 33 נוכח הפערים בין חוות דעת המומחים מטעם הצדדים, בעיקר בשאלת הקשר הסיבתי בין
- 34 מצבו של התובע לעבודתו כאח מעשי, מיניתי כמומחה רפואי מטעם בית המשפט את פרופ'
- 35 מאיר (איר) ליברגל, מנהל המחלקה האורטופדית בב"ח הדסה.

8 מתוך 20

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

14.6.11

ת"א 25509-06 ורגן נ' אסותא מרכזים רפואיים ואח'

- פרופ' ליברגל ציין בחוות דעתו, כי שאלת הקשר הסיבתי בין מצבו של התובע לבין עבודתו מצויה על הגבול שבין תחום הרפואה התעסוקתית והאורטופדיה וכי: **"תחלואת הגב התחתון היא ניוונית וקשורה הן ל"הזדקנות" הדיסק הבין חולייתית והן לעומס מצטבר. מדובר אמנם בבעיה שכיחה באוכלוסייה כולה אולם בפירוש יש קבוצות סיכון בהן נכללים גם העוסקים במקצועות הסיעוד. סיעוד אורטופדי בהקשר שצויין, ותאור הדרישות ממנו במהלך עבודתו הוא בוודאי בין המקצועות הקשים בהקשר זה. כלומר סביר להניח כי לעומס בעבודה תרומה משמעותית להתפתחות הנכות שבדין..."** פרופ' ליברגל העריך את נכותו של התובע, בשיעור של 30%, בגין הגבלה קשה בתנועות הגב התחתון ו- 10% נכות נוספים, בגין החולשה של מיישרי כף הרגל הימנית וציין כי נכותו של התובע אינה מאפשרת עבודה כאח מקצועי במחלקת אשפוז אורטופדיה.
21. פרופ' ליברגל נחקר על חוות דעתו.
- פרופ' ליברגל ציין בעדותו כי על אף שאינו מומחה ברפואה תעסוקתית הרי ש"הידע וההתייחסות שלי לנושא העבודה קיים גם בהיבט מחקרי וגם בהיבט תפקידי בבי"ח שמעסיק הרבה מאוד אנשים חלקם גם אנשי סיעוד עם בעיות רפואיות..." (עמ' 12 לפרוטוקול). פרופ' ליברגל הוסיף וציין כי הקשר בין העיסוק במקצועות הסיעוד לבין בעיות גב הינו קשר מוכח ומקובל. לפיכך, עובד סיעוד המתלונן על כאב גב ובבדיקתו תמצא בעיה אובייקטיבית, הרי שבהעדר ארוע נקודתי אחר כגון פגיעה בתאונה, יוכר הקשר בין בעיית הגב לבין העבודה וזאת על סמך הספרות והמחקר הרפואי, המכירים בעבודה הסיעודית כגורם מגביר סיכון לתחלואת גב (עמ' 13 לפרוטוקול).
- פרופ' ליברגל הוסיף וציין כי **"...הקשר בין תחלואת גב למקצועות מסויימים בסיעוד הוכר באופן מחקרי. על פי המחקרים, מי שעוסק בסיעוד פעיל, מרים משקל של כ- 70 ק"ג ביום, יש עניין של מרחק מהגוף, משקל מהותי. בניגוד להדמית משקולות מתוכננת שאני מניח שאפשר לתכנן את הפעולה בצורה מדוייקת, כשאתה מטפל בחולה שפתאום קורס או משתף פעולה יותר או פחות, נחשף לפעילויות לא צפויות שהן יותר מיקרו טראומה, מה שאני עושה עכשיו אני למעשה מסביר מה ההסברים שאנו נותנים לאותו קשר שנמצא בצורה די ברורה בספרות האורטופדית והתעסוקתית בין עיסוק במקצועות בודדים שהסיעוד הוא חלק מהם לבין תחלואת גב"** (עמ' 14 לפרוטוקול). פרופ' ליברגל נשאל באשר לקיומם של גורמי סיכון נוספים לתחלואת גב, כגון; גיל ותחליך הזדקנות טבעי של הדיסק, או מבנה קונסטרוקציונלי של החוליות, אך ציין כי בהתחשב בכך שהעובדה שהעבודה במקצועות הסיעוד הוכרה כגורם סיכון לתחלואת גב ובהתחשב בכך שהתובע עבד כאח מעשי משך כ- 20 שנה **"... יש סבירות שזה קשור לתעסוקה ועוצמתם של גורמי הסיכון האחרים לדעתי היא פחות חזקה"** (עמ' 57 לפרוטוקול). פרופ' ליברגל הוסיף וציין כי אופי הממצאים כפי שהודגמו בבדיקת ה- CT מיום 1.2.01, המדגימה פריצת דיסק גדולה, כמו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

14.6.11

ת"א 25509-06 ורגן נ' אסותא מרכזים רפואיים ואח'

- 1 גם תאור הניתוח, תומכים בעובדה שלא מדובר בארוע של פריצת דיסק חמורה על רקע
2 ארוע טראומטי - תאונתי אלא במהלך אקטי כרוני (עמ' 21-22 לפרוטוקול).
3
22. לאחר ששבתי ועיינתי בחוות דעתו ועדותו של פרופ' ליברגל, אין בידי לקבל טענות הנתבעת
4 בדבר העדר קשר סיבתי בין מצבו של התובע לבין עבודתו. פרופ' ליברגל סקר והסביר
5 בהרחבה בחוות דעתו ובעדותו את הספרות והמחקר הרפואי בסוגיית הקשר בין עבודה
6 במקצועות הסיעוד לתחלואת גב. בנסיבות אלה, ראיתי לקבל את קביעתו וחוות דעתו של
7 פרופ' ליברגל, כי בהעדר ראיה לארוע תאונתי, סביר יותר להניח שמצבו של התובע הינו
8 תולדה של כעשרים שנות עבודה בסיעוד, מאשר תוצאה של גורמי סיכון אחרים דוגמת גיל
9 ואו הזדקנות טבעית. טענת הנתבעת בדבר קיומם של גורמי סיכון נוספים כגון משקל יתר
10 ועישון, לא הוכחה כדבעי, שהרי התובע הכחיש בחקירה חוזרת כי עישן אי פעם (עמ' 42
11 לפרוטוקול) ומשקלו של התובע עובר לשנת 2001, לא הוכח. בנסיבות אלה, כאשר העבודה
12 בתחום הסיעוד הוכרה כגורם סיכון המגביר את ההסתברות לתחלואת גב, סבורה אני כי
13 הוכח על בסיס מאזן ההסתברויות שסביר יותר כי מצבו של התובע, לרבות הארוע החרף
14 של כאבי גב ממנו סבל ב- 1.2.01 ואשר הוביל לשרשרת הניתוחים שעבר לאחריו, נובע
15 מעבודתו רבת השנים בתחום הסיעוד מאשר מגורמי סיכון אחרים, לרבות תחלואה טבעית
16 הקשורה לגיל והזדקנות של הדיסק.
17
23. זאת ועוד, אין בידי לקבל טענתה החלופית הנתבעת כי גם במידה שיקבע קשר סיבתי בין
18 מצבו של התובע לבין עבודתו, הרי שיש לקבוע כי הנכות הקשורה לתחלואת הגב הינה
19 בשיעור של 10% בלבד. פרופ' ליברגל ציין אמנם בעדותו כי מרבית החולים שמגיעים לניתוח
20 כריתת דיסק נותרים, בסופו של יום, עם נכות בגבולות של 10% וכי למזלו הרע של התובע,
21 המחלך הקליני הסתבך באופן שהוביל לניתוחים חוזרים וזיהום קשה, באופן שהותיר נכות
22 צמיתה בשיעור של 30%, בגין הגבלה קשה בתנועות הגב המותני. יחד עם זאת, פרופ' ליברגל
23 ציין, כי "התיק הזה הוא לא תיק של רשלנות רפואית אלא סיכון של זיהום מניתוח" (עמ'
24 18 לפרוטוקול). בהעדר טענה או ראיה לרשלנות רבתי, המנתקת את הקשר הסיבתי בין
25 התחלואה תולדת עבודתו מרובת השנים של התובע בסיעוד לבין הנכות, הרי שיש לראות
26 את הנכות שנותרה בסופו של הטיפול הרפואי, אשר נדרש בגין אותה תחלואה, כנובעת
27 מאותו גורם יסודי ואין מקום לחלק את הנכות בין פריצת הדיסק לבין סיבוכי הניתוח,
28 לרבות הזיהומים והצורך בניתוחים חוזרים. כן אין מקום לחלק את הנכות בין הגורם
29 התעסוקתי לגורמי הסיכון הנוספים שכן נוכח קביעת פרופ' ליברגל כי הגורם התעסוקתי
30 הוכר כגורם סיכון משמעותי לתחלואת גב וכי סביר יותר להניח כי תחלואת הגב של התובע
31 קשורה לעבודתו כאח מעשי, אין מקום לחלוקת הנכות באופן שרק חלקה יוקף לחובת
32 הגורם התעסוקתי. בנסיבות אלה, יש לראות בגורמי הסיכון הנוספים, אשר לא ניתן לדעת
33
34

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

14.6.11

ת"א 25509-06 ורגן נ' אסותא מרכזים רפואיים ואח'

- 1 אם היו באים לידי ביטוי בתחלואה אלמלא עבודתו רבת השנים של התובע בסייעוד, בבחינת
2 "גולגולת דקה".
3
24. אשר לשיעור הנכות, הטענה כי אין מקום לקביעת נכות נוירולוגית בגין מחלת הדיסקה הבין
4 חוליתית, מקום בו נקבעה נכות אורטופדית בגין הגבלה בתנועות עמוד השדרה, נדונה
5 לאחרונה בבג"צ 1634/09 בן ציון פנקס נ' המוסד לביטוח לאומי (לא פורסם, 7.3.11), שם
6 נקבע לאחר בדיקת ועדת מומחים רפואיים ובהתאם להודעת המל"ל כי "אין זה נכון
7 מבחינה רפואית להגביל את הנכות עקב בקע דיסק לנזק אורטופדי או נוירולוגי מבלי
8 שאפשר לפסוק נכות בגין שני הליקויים גם יחד. הגבלה זו הינה טעות מהותית".
9
25. סופו של יום ומהנימוקים המפורטים, ראיתי לאמץ את חוות דעתו של פרופ' ליברגל ולקבוע
11 כי נכותו של התובע הינה בשיעור של 30%, בגין הגבלה קשה בתנועות עמוד השדרה המותני
12 ובשיעור של 10%, בגין חולשת מיישרי כף רגל ימין. הנכות הרפואית המשוקללת מסתכמת
13 על כן בשיעור של 37%. כן ראיתי לחוסף ולקבוע כי הוכח על בסיס מאזן ההסתברויות
14 קיומו של קשר סיבתי בין תחלואת הגב בה לוקה התובע, לבין עבודתו רבת השנים כאח
15 מעשי בשרות הנתבעת.
16
- 17 **שאלת האחריות**
18
26. התובע טוען כי על הנתבעת כמעבדתו היתה מוטלת חובה לצפות את הסיכון הכרוך בביצוע
19 עבודתו ולנקוט באמצעים למניעת הסיכון. לטענת התובע, הנתבעת התרשלה בכך שנמנעה
20 משך שנים, מהצבת כח עבודה מספיק ומתאים וכי עקב מצוקת כח אדם, נאלץ לעבוד שעות
21 ממושכות במשמרות כפולות, מדי יום ביומו, ללא הפסקות, תוך שהוא נדרש להפעלת כח
22 פיזי מוגבר לצורך הרמת חולים ומשאות במשקל כבד וזאת מבלי שניתנו לו עזרים מכניים
23 או חשמליים מתאימים.
24
27. מנגד, טוענת הנתבעת להעדר אחריות בנויקין. לטענת הנתבעת, התובע ביצע את עבודתו
26 כאח מעשי, כמקובל בבתי חולים בארץ ובעולם. הנתבעת מוסיפה וטוענת כי הגם שעבודת
27 הסייעוד הינה עבודה פיזית קשה, הרי זהו אופי העבודה ואין דרך אחרת לבצעה.
28 אשר לטענה בדבר העדר "מתקן הרמה" לצורך הרמת חולים, מפנה הנתבעת לעדותו של
29 פרופ' ליברגל אשר ציין בחקירתו הנגדית, כדלקמן: "בעניין הרמת חולים יש מס' מנופים
30 מצומצם. במחלקה שלנו יש אולי אחד, אני חושב והוא משרת יותר ממחלקה אחת. לדעתי
31 10-15 שנה" (עמ' 25 לפרוטוקול).
32
- 33 הנתבעת מוסיפה וטוענת כי התובע ציין בתצהירו שלא התלונן בפני איש מהממונים עליו כי
34 הינו סובל מכאבי גב וכי בחקירתו הנגדית, סתר את האמור בתצהירו וטען כי התלונן על
35 כאבים וכי הוצע לו לעבור למשמרת ערב אך הוא סרב לכך משום שהוא מעדיף משמרות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

14.6.11

ת"א 25509-06 ורגן נ' אסותא מרכזים רפואיים ואח'

- 1 בוקר, על אף שהעבודה בהן קשה ועמוסה יותר. הנתבעת טוענת כי בהעדר תלונות מצד
2 התובע בדבר קושי בביצוע העבודה או בדבר כאבי גב, לא היה עליה לצפות את הסיכון
3 להתרחשות הנזק הנטען.
4
- 5 28. הלכה היא כי מעביד חב כלפי עובדו חובת זהירות רחבה, לרבות חובה להנהיג שיטת עבודה
6 בטוחה, להדריך את העובד בכל הנוגע לשיטת העבודה, הסיכונים הטמונים בה וכללי
7 הזהירות הנדרשים ולפקח על ביצועה הנאות של שיטת העבודה, תוך ישום הוראות
8 הבטיחות, ראה לעניין זה; ע"א 663/88 שריזאן נ' לבידי אשקלון בע"מ, פ"ד מז (3) 225,
9 ע"א 371/90 סובחי נ' דכבת ישראל, פ"ד מז (3) 345 וע"א 655/80 מפעלי קירור בצפון בע"מ
10 נ' מרציאנו, פ"ד לו (2) 592.
11
- 12 29. לאחר ששבתי ובחנתי העדויות והראיות שהובאו בפני, סבורה אני כי לא עלה בידי התובע
13 להוכיח כי הנתבעת התרשלה והפרה את חובת הזהירות המוטלת עליה כמעביד בכל הנוגע
14 למצבת כח האדם במחלקה ואספקת אמצעי עזר מתאימים לביצוע העבודה. יחד עם זאת,
15 סבורה אני כי הנתבעת הפרה את חובת הזהירות המוטלת עליה כמעביד, בכל הנוגע להזהרת
16 התובע מפני הסיכונים הכרוכים בעבודתו והדרכתו בדבר אמצעי הזהירות הנדרשים למניעת
17 הסיכונים הטמונים בעבודה - ואפרט את דברי.
18
- 19 30. טענת התובע כי בהעדר כח אדם מספיק נאלץ לעבוד שעות ממושכות ומשמרות כפולות מדי
20 יום ביומו - לא הוכחה. מעבר לכך שהתובע לא הגיש את דוחות הנוכחות שלו בעבודה
21 לאורך שנות עבודתו הרבות, על מנת לתמוך טענתו לעבודה במשמרות כפולות ולא הוכח כי
22 עבד מספר רב ובלתי סביר של שעות עבודה שבועיות, הרי שמדו"חות הנוכחות הספורים
23 שצורפו לתיק המוצגים מטעם הנתבעת, עולה כי במרבית החודשים, התובע לא עבד מעבר
24 לתקן וגם בחודשים בהם ביצע שעות נוספות, אין מדובר בשעות נוספות בהיקף שהינו בלתי
25 סביר על פניו. איני מתעלמת מהאמור בתצהירה של גב' רבקה ביבי, אחות אחראית
26 במחלקה האורטופדית אצל הנתבעת (להלן: "גב' ביבי"), כי התובע נהג להגיע לעבודה הרבה
27 לפני השעה 07:00, בה מתחילה משמרת הבוקר ולפעמים אף הגיע בשעה 05:30 והתחיל
28 לטפל בחולים וכי שעות אלה לא חושבו לצורך קבלת שכר, שכן היו "מעל לתקן" אלא שגם
29 אם התובע הגיע שעה או שעה וחצי מוקדם מהנדרש, לא הוכח כי מדובר במכסת שעות
30 עבודה בלתי סבירה, החורגת מהמקובל והמותר. זאת ועוד, לא הוכח מה תקן כח האדם
31 הנדרש במחלקה דוגמת זו בה עבד התובע או כי מצבת כח האדם שהועסקה בפועל על ידי
32 הנתבעת בבית החולים בכלל ובמחלקה בה עבד התובע בפרט, נפלה מהמקובל והסביר.
33
- 34 31. אותו דין ביחס לטענת התובע בדבר העדר אמצעי הרמה מכניים. עדותה של גב' ביבי כי
35 מכשיר הרמה אינו מיועד לעזרה לאנשים מוגבלים דוגמת אלה בהם טיפל התובע אלא

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

14.6.11

ת"א 25509-06 ורגן נ' אסותא מרכזים רפואיים ואח'

- 1 לחולים משותקים באופן מוחלט ועל כן אין חשיבות לעבודה שהיה במחלקה רק מכשיר
2 הרמה אחד או כי הרמת חולים הזקוקים לעזרה, לא מתבצעת באמצעות מכשיר הרמה,
3 אלא בעזרת אדם נוסף (סעיף 9 לתצהיר, נ/2) - לא נסתרה.
4 מעבר לזאת שלא הוכח כי היה צורך ביותר ממכשיר הרמה אחד או כי קיומו של מכשיר
5 הרמה אחד חורג מהסביר והמקובל בבתי חולים בסדר גודל של בית החולים המנוהל על ידי
6 הנתבעת, יצוין כי פרופ' ליברגל ציין בעדותו בחקירה נגדית לגבי המחלקה האורטופדית
7 בבית חולים הדסה "בעניין הרמת חולים יש מס' מנופים מצומצם. במחלקה שלנו יש אולי
8 אחד, אני חושב שהוא משרת יותר ממחלקה אחת. לדעתי 10-15 שנה" (נעמ' 25 לפרוטוקול)-
9 ומכאן שלא הוכח כי ציוד ההרמה המצוי בבית החולים המנוהל על ידי הנתבעת, נופל
10 בכמותו מהסטנדרט המקובל בעניין זה.
11
12 32. פרופ' ליברגל הוסיף ואישר מתוך נסיונו רב השנים כמנהל מחלקה אורטופדית כי: "הקשר
13 בין תחלואת גב למקצועות מסויימים בסייעוד הוכר באופן מחקרי. על פי המחקרים, מי
14 שעוסק בסייעוד פעיל, מרים משקל של כ- 70 קילו ביום, יש עניין של מרחק מהגוף, משקל
15 מהותי. בניגוד להרמת משקולות מתוכננת שאני מניח שאפשר לתכנן את הפעולה בצורה
16 מדויקת, כשאתה מטפל בחולה שפתאום קודס או משתף פעולה יותר או פחות, נחשף
17 לפעילויות לא צפויות שהן יותר מיקרו טראומה, מה שאני עושה עכשיו אני למעשה
18 מסביר מה ההסברים שאנו נותנים לאותו קשר שנמצא בצורה די ברורה בספרות
19 האורטופדית והתעסוקתית בין עיסוק במקצועות בודדים שהסייעוד הפעיל הוא חלק מהם
20 לבין תחלואת גב" (נעמ' 14 לפרוטוקול) ובחמש הוסיף וציין כי: "מכלול העבודה
21 הסייעדית אינה רק הרמת חולים, יש עוד הרבה דברים אחרים, כמו רחצת החולה, סידור
22 המיטה. אני חושב שהחשיפה של אנשים במקצוע הסייעוד לעומס על הגב היא למרות
23 הדרכים שאנחנו מנסים לעזור להם..." (נעמ' 26 לפרוטוקול). פרופ' ליברגל ציין כי קיימת
24 מודעות לבעייתיות שמציב עיסוק רב שנים במקצוע הסייעוד בכלל ובאורטופדיה בפרט,
25 בחקשר של תחלואת עמוד שדרה וכי ו"מנסים לתת עזרה", לרבות הדרכה וחינוך מתאים
26 "אין להרים נכון" (נעמ' 14 ו- 25 לפרוטוקול). על רקע עדותו זו של המומחה, בדבר הקשר
27 המוכח בין עיסוק בסייעוד לתחלואת גב והמודעות לסוגיה זו שזכתה לדיון והכרה בספרות
28 ובמחקר הרפואי, סבורה אני כי הנתבעת התרשלה והפרה את חובת הזהירות המוטלת עליה
29 כמעביד, בכך שלא דאגה להזהיר את התובע מפני הסכנות הטמונות בעבודתו ולא דאגה
30 להדריכו באשר לאמצעי הזהירות ושיטות העבודה בהן עליו לנקוט, על מנת למנוע או
31 לצמצם את הסיכון להתפתחות תחלואת גב.
32
33 33. התובע נשאל אם כאשר התקבל לעבודה, הסבירו לו את מהות העבודה ודרך ביצועה והשיב:
34 "הלבישו לי מדים ואמרו לי: תתחיל לעבוד, באותו יום. אפילו לא לקחו פרטים אישיים.
35 אמרו: בהמשך השבוע נרשם". התובע אישר כי האחות הראשית במחלקה הסבירה לו את

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

14.6.11

ת"א 25509-06 ורגן נ' אסותא מרכזים רפואיים ואח'

- 1 הדברים האופייניים במחלקה ואת הדברים המהותיים והקשים, עם קבלתו לעבודה, לפני
2 עשרים שנה (עמ' 39 לפרוטוקול). התובע נשאל אם היו הדרכות של פיזיותרפיסטיות והשיב
3 על כך בשלילה (עמ' 35 לפרוטוקול). גב' ביבי, ציינה אמנם בתצהירה כי "חולים שזקוקים
4 לעזרה אין מעבירים באמצעות מכשיר הרמה אלא בעזרת אדם נוסף... האחיות והאחים
5 ידעו זאת ופנו בבקשת עזרה, כאמור, במידת הצורך" (סעיף 4 לתצהיר, נ/2), אך לא ציינה
6 כי נערכו על ידי הנתבעת הדרכות מסודרות בכל הנוגע לסיכונים הטמונים בעבודת הסיעוד
7 בהקשר של תחלואת גב ובאשר לשיטות עבודה והרמה נכונות, שימנעו ו/או יצמצמו את
8 הפגיעה. עוד יצוין בהקשר זה כי מעדותם של התובע ושל גב' נתנאל, שעבדה ככח עזר, עולה
9 כי בדרך כלל האחיות הן שביקשו מהתובע עזרה לצורך הרמת והורדת חולים, בהיותו גבר
10 (עמ' 46-47 לפרוטוקול) וכי התובע לא נהג לבקש עזרה מהאחיות (עמ' 48 לפרוטוקול). גם
11 גב' ביבי ציינה בתצהירה כי: "...לא זכור לי כי אי פעם ביקש ממני עזרה או מאחות אחרת
12 במחלקה ואף לא טען בפני כי הינו סובל מכאבים כתוצאה מהעבודה" (עמ' 12 לתצהיר,
13 נ/2).
- 14
- 15 34. בהתחשב בכך שהקשר בין העיסוק במקצועות הסיעוד ובין תחלואת גב עקב חשיפת
16 העוסקים במקצועות הסיעוד לעומס על עמוד השדרה, ידוע ומוכר בספרות הרפואית, היה
17 על הנתבעת להזהיר את העובדים מפני הסיכון הכרוך בעבודה ולהדריכם בשיטת העבודה
18 הבטוחה להרמת חולים, הרמת משאות כבדים וביצוע יתר המטלות הכרוכות בכיפוף
19 ובחטלת עומס על עמוד השדרה. מקובל עלי כי עבודות רחיצת חולים, סידור המיטה,
20 העברת חולים והרמתם, הינן חלק בלתי נפרד ממקצוע הסיעוד וכי אין דרך אחרת לבצען.
21 יחד עם זאת, הדרכה בשיטת העבודה הנכונה והבטוחה לביצוע הפעולות האמורות, הינה
22 בגדר אמצעי זהירות פשוט וזול, שיש בו כדי להגביר את המודעות בקרב העובדים לביצוע
23 נכון של הפעולות האמורות לצורך שמירה על בריאותם. חובתה המוגברת של הנתבעת
24 כמעבידה, לדאוג לשלוםם ובטחונם של עובדיה, מטילה עליה את החובה לקיים הדרכה
25 בדבר שיטת העבודה הנכונה לצורך הרמת חולים ומשאות ולהקפיד על ביצועה. בהעדר
26 ראיה לכך שהנתבעת קיימה הדרכות בדבר הסיכונים הכרוכים בעבודה בדבר שיטות
27 העבודה הבטוחות, לרבות שיטת הרמה נכונה של חולים ומשאות כבדים והקפידה על
28 יישומן, יש לראות בה כמי שהתרשלה והפרה את חובת הזהירות המוטלת עליה כלפי התובע.
29
- 30 35. עוד ראיתי לציין בהקשר זה כי ביום 1.4.01, בתום תקופת אי הכושר שלאחר הניתוח השני,
31 התובע חזר לעבודתו. גם אז, כאשר היה ידוע וברור כי התובע סובל מתחלואת גב
32 משמעותית, בגינה עבר שני ניתוחים, הנתבעת לא דאגה להעמידו לבדיקה רפואית לשם
33 קביעת כושרו לעבודה או בדיקת הצורך בהטלת מגבלות על כושר עבודתו. פרופ' ליברגל ציין
34 בחוות דעתו כי החזרה לעבודה מאומצת לא חיתה המלצה נכונה, אך הנכות מקורה בעיקר
35 בפריצת הדיסק שהסתבכה לתחלואה קשה. יחד עם זאת, התנהלות הנתבעת בהקשר זה,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

14.6.11

ת"א 25509-06 ורגן נ' אסותא מרכזים רפואיים ואח'

מעידה על חוסר מודעותה לסיכון הכרוך בעבודת הסייעוד בכלל ולמי שסובל מתחלואת גב, בפרט.

2

3

4

תרומת רשלנות

36. התובע ציין בתצהירו כי לא התלונן בפני איש ולבטח שלא בפני עמיתותיו לעבודה, על כאבי הגב מהם סבל (סעיף 10 לתצהיר, ת/1). גבי ביבי ציינה אף היא בתצהירה כי התובע לא התלונן בפניה, או בפני אחות אחרת במחלקה, כי עבודתו קשה לו או כי הינו סבל מכאבים. בחקירתו הנגדית, אישר התובע כי סבל מכאבי גב וכי היה מודע לקשר בין מידת הקושי בעבודה, לבין כאבי הגב (עמ' 38 לפרוטוקול). בנסיבות אלה, היה עליו להתלונן בפני הממונים עליו ולדע אותם בדבר כאב הגב מהם הוא סובל.

10

11

37. אמנם התובע חזר בו מגרסתו, כפי שפורטה בתצהיר העדות הראשית וכשנשאל בחקירה נגדית האם נכון שלא התלונן בפני הממונים עליו על כאבי גב, השיב: "ודאי שכן. כולם ידעו על הכאבים" - אלא שנוכח העובדה כי מדובר בגרסה כבושה, העומדת בניגוד לאמירה מפורשת של התובע בתצהיר עדותו הראשית, לא ראיתי לקבל טענתו כי התלונן בפני הממונים עליו על כאבי גב.

16

17

38. משקבעתי כי יש להעדיף את גרסתו הראשונית של התובע כפי שפורטה בתצהיר עדותו הראשית, כי לא התלונן בפני הממונים עליו על כאבי הגב מהם סבל, הרי שהתנהגותו נגועה באשם תורם. יש לזכור כי בראש ובראשונה, אדם אחראי כלפי עצמו, לשמירה על שלומו ובריאותו. משהתובע סבל מכאבי גב ואף היה מודע לקשר בינם לבין עבודתו, היה עליו לדווח על כך לממונים עליו, על מנת שתבחן כשירותו והתאמתו לעבודתו ועל מנת שניתן יהא להעמידו לבדיקה רפואית ולבחון את הצורך בהטלת מגבלות מסויימות על כושר עבודתו, אם לתקופה מסויימת ואם לצמיתות, מה שיכול היה למנוע ו/או לצמצם את הנזק הניזוני המתמשך, אשר תוצאותיו באו לידי ביטוי בפריצת הדיסק החריפה מיום 1.2.01. משהתובע החריש ולא התלונן על כאבי הגב מהם סבל ובכך מנע מהנתבעת - כמעבדתו, מידע רלבנטי המתייחס לכושרו וכשירותו לעבודה, תרם בהתרשלותו להחמרה המתמשכת במצבו. בהתחשב בחובתו של התובע כלפי עצמו ומאידך, בהתחשב ברצונו לשמור על מקום עבודתו ולהמשיך לבצע את תפקידו על הצד הטוב ביותר ובשוקלי את הפרת חובתה של הנתבעת כמעבדה, להביא בפני עובדיה את הסכנות הכרוכות בעבודה, בכל המתייחס לתחלואת גב, על מנת להגביר את המודעות לשמירה על בריאותם ולהדריכם בדבר שיטות עבודה נאותות לביצוע פעולות הכרוכות בעומס על עמוד השדרה, ראיתי להעריך את מידת אשמו התורם של התובע, בשיעור של 40%.

33

34

35

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

14.6.11

ת"א 25509-06 ורגן נ' אסותא מרכזים רפואיים ואח'

ההודעה לצד ג'

1
2 הנתבעת הגישה הודעה לצד ג' כנגד כלל באמצעותה בוטחה בביטוח חבות מעבידים, מיום
3 31.12.83 ועד ליום 15.9.97.
4 מדובר בתביעה בגין נזק מתמשך שנגרם לתובע כתוצאה מעבודתו אצל הנתבעת, משך כ- 20
5 שנה. בסעיף 89 (2) לפקודת הנזיקין, נקבע "מחסום" זמן של 10 שנים מיום אירוע הנזק
6 שלאחר מועד זה, לא ניתן עוד להגיש תביעה.
7 בענייננו מדובר בנזק מתמשך אשר אינו ניתן להפרדה. לפיכך, סבורה אני כי ניתן לחייב את
8 כלל כמבטחת של הנתבעת, בחלק מן התקופה, באופן יחסי לתקופות הביטוח בעשר השנים
9 שקדמו להגשת התביעה, דהיינו בגין התקופה שמיום 10.4.96 ועד מועד הגשת התביעה.
10 כלל ביטחה את הנתבעת עד ליום 15.9.97. לפיכך מתוך תקופת עשר השנים הרלבנטיות, על
11 כלל לשפות את הנתבעת בגין תקופת ביטוח בת 17 חודשים, דהיינו בשיעור של 14% (120 :
12 17), מכל סכום שהנתבעת תחוייב בו כלפי התובע.

גובה הנזק

הנכות התפקודית והפסדי השתכרות

13
14
15
16 40. כוונתו הרפואית המשוקללת של התובע מסתכמת בשיעור של 37%.
17 פרופ' ליברגל הוסיף וציין בחוות דעתו כי נכותו של התובע אינה מאפשרת עבודה כאח
18 מקצועי, במחלקת אשפוז אורטופדיה. בנסיבות אלה, אין ספק כי נכותו של התובע הינה
19 בגדר נכות תפקודית בעלת השפעה של ממש על כושר עבודתו והשתכרותו של התובע.
20
21 41. התובע אישר בחקירתו הנגדית כי עד מועד פרישתו מהעבודה, ביום 31.5.02, קיבל שכר ע"ח
22 ימי מחלה (נעמי 31 לפרוטוקול). התובע הוסיף והעיד כי מאז הפסקת עבודתו אצל הנתבעת
23 אינו עובד (נעמי 30 לפרוטוקול). כשנשאל האם ניסה למצוא עבודה כלשהי, השיב: "לא כי
24 אני לא יכול לעבוד בשום מקום, גם מבחינה פיזית וגם מבחינה נפשית משום שמאז
25 הניתוח, אחרי הניתוח השני, הייתי לאורך כל הזמן בטיפולים פסיכיאטריים
26 ופסיכולוגיים ואפשר לראות בתיק הרפואי גם במסגרת קופ"ח וגם במסגרת כללית" (נעמי
27 31 לפרוטוקול). אין חולק כי התובע אינו יכול לחזור לעבודתו כאח מעשי. יחד עם זאת, אני
28 סבורה כי התובע איבד לחלוטין את כושרו לעבוד ולהשתכר וגם אם נדרשה לו תקופת
29 שיקום והסבה מקצועית, הרי שיכול היה להשתלב בעבודה שאינה דורשת מאמצים פיזיים.
30 משהתובע לא עשה מאמץ כלשהו לפנות לשיקום מקצועי ולא ניסה להשתלב בעבודה
31 כלשהי, פעל בניגוד לחובת הקטנת הנזק. עוד יצוין בהקשר זה כי התובע לא טען לנכות
32 נפשית ולא הגיש חוות דעת של מומחה בתחום הפסיכיאטרי, לפיכך טענתו כי לא יכול היה
33 לשוב ולהשתלב בעבודה גם מבחינה נפשית, אינה יכולה להתקבל.
34

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

14.6.11

ת"א 25509-06 ורגן נ' אסותא מרכזים רפואיים ואח'

42. אשר לתפקודו של התובע, כפי שעולה מסרטי המעקב מימים 6.9.09 ו- 5.5.10, אשר צורפו לתצהיר החוקר, נ/4, אציין כי ראיתי להתעלם מכל עדות שבהערכה ועדות סברה בתצהיר החוקר לרבות הערכה לגבי אופן הליכתו של התובע, מהירות ההליכה או משקל הפח או השקית שהתובע הרים. הסרטים מדברים בעד עצמם. בנסיבות אלה, לא ראיתי לייחס משקל לחיותו של החוקר בגדר מתמחה בלבד בעת ביצוע החקירה.
- לגופם של דברים, איני סבורה כי תפקודו של התובע כפי שעולה מקלטות המעקב, חורג מהסביר בהתחשב בנכות שנקבעה. יצוין כי הליכה במהירות של 4-5 קמ"ש, אינה בגדר הליכה מהירה והתובע אינו נראה מרים משקל חריג או מבצע פעולה כלשהי שאינה מתיישבת עם עדותו לגבי מצבו ו/או עם הנכות שנקבעה. כן אין בסרטים האמורים כדי לסתור או לכרסם בקביעת המומחה כי התובע אינו יכול לשוב לעבודתו כאח מעשי.
43. בנסיבות העניין, בהתחשב בתקופת המחלה שאושרה לאחר הניתוח האחרון, עד ליום 1.4.03 ובהתחשב בתקופת שיקום והסבה מקצועית שנדרשה לתובע נוכח אי יכולתו לחזור לעבודתו כאח מעשי, ראיתי לפסוק פיצוי בגין הפסד השתכרות מלא למשך שנתיים ממועד הפסקת עבודתו של התובע אצל הנתבעת, דהיינו לתקופה שמיום 1.6.02 ועד ליום 1.6.04.
44. את הפיצוי בגין הפסד השתכרות לתקופה מיום 1.6.04 ואילך, לעבר ולעתיד, ראיתי לפסוק על בסיס הפסד בשיעור של 50% מבסיס השכר וזאת בהתחשב בכך שהתובע אינו יכול לחזור לעבודתו כאח מעשי מחד ומאידך, בהתחשב בכך שאין לראות בו כמי שאיבד לחלוטין את יכולת העבודה וההשתכרות.
45. את הפיצוי בגין הפסד השתכרות, ראיתי לבסס על שכרו של התובע, עובר לארוע פריצת הדיסק בפברואר 2001. על פי טופס 106 לשנת 2000 (נספח ת/8 לתיק המוצגים מטעם התובע), השתכרותו השנתית של התובע הסתכמה בסך של 113,942 ₪, דהיינו סך ממוצע של 9,495 ₪ ברוטו לחודש, המסתכמים בהצמדה להיום, בסך מעוגל של כ- 12,000 ₪ לחודש.
46. בהתאם לעקרונות האמורים, מסתכם הפיצוי בגין הפסד השתכרות כדלקמן:
- א. בגין הפסד השתכרות מלא למשך שנתיים, מיום 1.6.02 ועד ליום 1.6.04, סך של 288,000 ₪ (24 x 12,000) ובצרוף ריבית מאמצע התקופה (1.6.03), סך של 376,250 ₪.
- ב. בגין הפסד השתכרות בעבר, מיום 1.6.04 ועד היום, משך 84 חודשים במעוגל, על בסיס הפסד בשיעור 50% מהשכר, סך של 504,000 ₪ (0.5 x 84 x 12,000) ובצרוף ריבית מאמצע התקופה (1.1.08), סך של 542,555 ₪.

17 מתוך 20

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

14.6.11

ת"א 25509-06 ורגן נ' אסותא מרכזים רפואיים ואח'

ג. בגין הפסד השתכרות בעתיד, מהיום ועד הגיעו של התובע לגיל 67, סך של 774,272 ₪ (12,000 x 0.5 x 129.0454).

ד. הפיצוי בגין הפסדי השתכרות, בעבר ובעתיד, מסתכם על כן, בסך של 1,693,077 ₪.

הפסד פנסיה והפרשות לתנאים סוציאליים

47. במסגרת עבודתו של התובע אצל הנתבעת, הופרשו עבורו כספים לקרן הפנסיה מבטחים, לקרן השתלמות ולביטוח מנהלים (ראה פרוט הפרשות בטופס 106 לשנת 2000). בנסיבות העניין, לא ראיתי לקבל טענת התובע באשר להפסדי פנסיה שנגרמו לו עקב הפסקת עבודתו שכן לא הוגשה חוות דעת בעניין זה. מעבר לזאת יצוין כי משלא נפסק פיצוי בגין הפסד השתכרות מלא, אין גם מקום לפסיקת פיצוי בגין הפסדי פנסיה מלאים. בנסיבות העניין, ראיתי לפסוק פיצוי גלובלי בגין הפסד פנסיה והפסד הפרשות לתנאים סוציאליים, בסכום גלובלי של 170,000 ₪.

עזרת הזולת

48. סביר בעיני, כי התובע נזקק לעזרה בתקופות אי הכושר וההחלמה שלאחר הניתוחים וכי הינו נזקק ועלול להיזקק גם בעתיד לעזרה יתרה, בשל נכותו. כן מקובל עלי כי גם אם העזרה ניתנה לתובע, על ידי משפחתו ובן זוגו, הרי שמדובר בעזרה החורגת מהסביר והמקובל בין בני משפחה וכי התובע זכאי לפיצוי בגינה. הפיצוי המבוקש בסיכומי התובע בראש נזק זה, בסך גלובלי של 120,000 ₪, הינו סביר בהתחשב בנסיבות הפגיעה והנכות וכך אני פוסקת.

הוצאות רפואיות

49. אשר להוצאות רפואיות, כאמור בחלכה שנפסקה בע"א 5557/95 סהר חברה לביטוח בע"מ נ' אלחדד, פ"ד נא (2) 724, התובע זכאי לקבל את הטיפול הרפואי הנדרש לו, במסגרת קופת החולים בה הוא חבר ומכח תוראות חוק ביטוח בריאות ממלכתי, התשנ"ד-1994. יתרה מכך, משהפגיעה הוכרה על ידי המל"ל, כפגיעה בעבודה, התובע זכאי להחזר הוצאות רפואיות והוצאות נסיעה לטיפולים רפואיים, מכח תקנות הביטוח הלאומי (מתן טיפול רפואי לנפגעי עבודה), התשכ"ח-1968. יחד עם זאת, בהתחשב בהוצאות מסוימות, בגין תשלום דמי השתתפות לצורך קבלת טיפול רפואי ורכישת תרופות, מעבר להחזרי המל"ל, ראיתי לפסוק פיצוי גלובלי בסך של 5,000 ₪, בגין ראש נזק זה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

14.6.11

ת"א 25509-06 ורגן נ' אסותא מרכזים רפואיים ואח'

- 1 **הוצאות ניידות**
- 2 50. התובע העיד כי אין ברשותו רישיון נהיגה. כפי שעולה מקלטות המעקב וכפי שהתובע אישר
- 3 בעדותו, הינו הולך ברגל, הן בסביבת ביתו והן טיולים רגליים בפארק. בנסיבות אלה, כאשר
- 4 התובע נדרש במילא לשרותי תחבורה ציבורית, בהיותו חסר רישיון נהיגה ובהתחשב בכך
- 5 שיתכן ובגין נכותו, נמנעה או תמונע ממנו בעתיד, האפשרות לעשות שימוש באוטובוס או
- 6 שיתקשה בהליכה רגלית, ראיתי לפסוק פיצוי גלובלי, בסך של 30,000 ₪, בגין הוצאות
- 7 ניידות יתרות, בעבר ובעתיד.
- 8
- 9 **כאב וסבל**
- 10 51. בהתחשב במהות הפגיעה, הניתוחים שהתובע עבר ותקופת ההחלמה הממושכת ובהתחשב
- 11 בנכות הצמיתה שנותרה בשיעור של 37%, סכום הפיצויים המבוקש בסיכומי התובע בגין
- 12 כאב וסבל, בסך של 300,000 ₪, הינו בגדר הסביר וכך אני פוסקת.
- 13
- 14 **סיכום וניכויים**
- 15 52. סכום הפיצויים כפי שנפסק לעיל, מסתכם בסך של 2,318,077 ₪ ולאחר ניכוי תרומת
- 16 רשלנותו של התובע, בשיעור של 40%, סך של 1,390,846 ₪.
- 17 מסכום הפיצויים, לאחר הפחתת תרומת רשלנות, יש לנכות את גמלאות המל"ל,
- 18 המסתכמות על פי חו"ד האקטואר, ד"ר רמי יוסף, בסך של 994,496 ₪ ובצירוף ריבית על
- 19 תשלומי העבר, סך של 1,053,023 ₪.
- 20 כן, יש לנכות מסכום הפיצויים את קצבת הנכות שהתובע קיבל ממבטחים. על פי אישור
- 21 מבטחים מיום 18.7.10, אשר צורף כנספח לסיכומי הנתבעת, התובע קיבל קצבת נכות
- 22 מלאה ממאי 2002 ועד אוגוסט 2005. כן מצויין באישור האמור כי היות והנכות הינה
- 23 תוצאה של תאונת עבודה, בגינה הקרן היתה אמורה לשלם השלמה בין קצבת הנכות
- 24 לקצבת הביטוח הלאומי, נוצר חוב של 139,879 ₪, נכון לינואר 2006. על פי נספח פרוט
- 25 תשלומי הפנסיה שצורף לסיכומי צד ג', מסתכמות קצבאות הנכות שהתובע קיבל
- 26 ממבטחים, בסך משוערך של 250,017 ₪. יחד עם זאת, היות ועל התובע להחזיר את החוב
- 27 שנוצר כמפורט באישור מבטחים וחלקו של החוב אף הוחזר על ידי התובע, יש להפחית מסך
- 28 קצבאות הנכות את סכום החוב, בסך של 139,879 ₪, המסתכם בשערוך ליום 28.3.11 (מועד
- 29 עריכת החישוב שצורף לסיכומי צד ג'), בסך של 187,268 ₪. מכאן שסכום הניכוי בגין
- 30 גמלאות הנכות ששולמו על ידי מבטחים, מסתכם בסך של 62,749 ₪.
- 31
- 32 53. סכום הפיצויים בניכוי גמלאות המל"ל וגמלאות הנכות ששולמו על ידי מבטחים, מסתכם
- 33 על כן, בסך של 275,074 ₪.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

14.6.11

ת"א 25509-06 ורגן נ' אסותא מרכזים רפואיים ואח'

- 1 אשר על כן, אני מחייבת את הנתבעת, לשלם לתובע, סך של 275,074 ₪, בצרוף שכ"ט עו"ד
- 2 בסך כולל של 23% וחזר הוצאות המשפט, בצרוף הפרשי הצמדה וריבית חוקית ממועד
- 3 ההוצאה ועד מועד התשלום בפועל.
- 4 כן אני מחייבת את צד ג' לשפות את הנתבעת בשיעור של 14% מכל סכום שישולם על ידה
- 5 לתובע, על פי פסק דין זה.
- 6 הסכומים האמורים ישולמו תוך 30 יום מהיום, אחרת ישאו הפרשי הצמדה וריבית חוקית
- 7 מהיום ועד מועד התשלום בפועל.
- 8
- 9 המזכירות תמציא פסק הדין לב"כ הצדדים, בדואר רשום.
- 10 ניתן היום, י"ב סיון תשע"א, 14 יוני 2011, בהעדר הצדדים.
- 11
- 12 בלהה טולקובסקי, שופטת
- 13
- 14 קלדנית: כהן מיטל.